

Chương 3

Muốn Sống, Muốn Tham Lam, Muốn Cố Chấp

Anh mở mắt ra.

Vẫn là một màu tối đen đáng sợ.

Hyun Moo nhắm đôi mắt lại lần nữa. Anh mò mẫm tủ đầu giường tìm điện thoại di động, chậm rãi nhấn số 116, xác nhận thời gian. 2 giờ sáng. Anh ngồi dậy, tựa vào đầu giường một lúc, rồi lại chậm rãi nhấn ba phím 116. 2 giờ 15 phút. Mới có mười lăm phút trôi qua.

Giống như người mắc chứng thiếu ngủ, nếu ngủ cả một ngày trời thì sau vài hôm, chứng mất ngủ sẽ như phát điên tìm đến. Đối với người không thể làm được gì, chứng mất ngủ còn trở nên tàn nhẫn gấp bội. Không đọc sách được, đầu thì đau, nhạc cũng không thể nghe. Ngoài việc liên tục nghĩ về cái chết ra, chẳng còn gì để làm nữa.

Anh đặt điện thoại xuống, lại nằm xuống giường.

Tích tắc tích tắc.

Tiếng đồng hồ trong đêm tối nghe như tiếng đếm ngược của bom hẹn giờ. Đáng lẽ phải trả chiếc đồng hồ đeo tay cho chủ nhân của nó nhưng Hyun Moo lại bỏ vào trong ngăn kéo tủ đầu giường. Sau khi được thả vào đó, âm thanh nhẹ thoát ra của chiếc đồng hồ lúc này từng lớp từng lớp đọng lại trên chân mày Hyun Moo, nặng nề thâm nhập vào thẳm sâu đầu óc anh, như thể âm thanh vang vọng lên từ chính nơi đó.

Nghe tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc, Hyun Moo bỗng nhiên nhớ đến bàn tay của cô gái đó. Hơi ấm xa lạ chạm vào lồng ngực anh. Vì sao cô ta khóc? Hyun Moo lăn qua lăn lại vài lần như muốn rũ sạch cảm giác ấm nóng nơi khoang ngực.

“Bố mẹ đột ngột qua đời nên cô ấy phải thôi học để nuôi hai đứa em. Nghe bảo bố cô ấy viết giấy bảo lãnh gì đó, nên bị người ta lừa.”

Di Jung Rye đã kể cho anh chuyện của cô. Thế nhưng theo thường thức của Hyun Moo, anh hoàn toàn không hiểu được cô gái này. Không có cô gái đầu óc bình thường nào lại chỉ vì tiền mà mang thai con của người đàn ông cô ta không quen biết. Phải nói là một cô gái dễ dãi mới đúng. Đối với Hyun Moo, Nan Da còn kinh khủng hơn cả gái bán thân. Kết hợp gen của một người đàn ông xa lạ

và một người phụ nữ cũng xa lạ nốt, rồi ném cho cõi đời này một sự tồn tại vô nghĩa là chuyện ghê tởm đến mức anh không thể chịu đựng nổi.

Hyun Moo lắc đầu.

Anh đẩy những suy nghĩ như chiếc túi nilon bị ướt bám chặt lấy mình ra khỏi tâm trí, lắng tai nghe trở lại âm thanh phát ra từ chiếc đồng hồ. Tựa hồ một sinh vật đang sống, dù âm thanh tích tắc tích tắc đầy bất an vang lên không ngừng nghỉ, nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy được xoa dịu. Tưởng như đó là thứ âm nhạc tuôn chảy lúc được lúc mất từ một hộp nhạc cũ.

Tích tắc tích tắc. Tích... tắc...

Bỗng nhiên tiếng đồng hồ ngừng lại. Chiếc đồng hồ mới rồi còn vang lên theo quy tắc đã đột ngột dừng lại như thể gặp phải một cơn liệt tim. Bóng tối trong căn phòng vắng lặng không một thanh âm càng lúc càng đặc quánh đến bức người. Lòng ngực anh siết chặt trong nỗi sợ hãi.

Minh sẽ... chết như thế này sao?

Đột ngột vào một lúc nào đó.

Không thể biết trước.

Nghe cứ như một trò đùa.

Hyun Moo vươn tay mở tủ đầu giường, lôi chiếc đồng hồ nặng nể ra. Anh áp nó lên tai, lắng nghe nhưng nó không hoạt động. Rồi anh chậm rãi mân mê chiếc đồng hồ đã chết bằng đầu ngón tay. Việc dùng đầu ngón tay mân mê cái gì đó đã trở thành thói quen của anh sau khi không còn nhìn thấy.

Dường như chiếc đồng hồ này là loại dành cho nam. Mặt đồng hồ to và thô ráp. Dây đeo bằng da dày mềm đi, hình như đã được đeo trên tay một thời gian dài. Hyun Moo định đặt lại đồng hồ vào trong tủ, song bất chợt anh lắc lắc nó vài lần rồi áp tai mình lên đó. Chiếc đồng hồ lại bắt đầu kêu tích tắc như một trái tim vừa được hô hấp nhân tạo. Hyun Moo thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm.

Xem ra đây là loại đồng hồ lên dây cót tự động. Nếu chuyển động của chủ nó ngưng lại thì đồng hồ cũng dừng lại theo. Cách đây rất lâu anh cũng từng có một cái đồng hồ chuyển động tinh tế như vậy. Dù không nhớ được mình đã đánh mất nó ở đâu và khi nào, nhưng anh vẫn nhớ mình có một cái đồng hồ phiền phức cần phải thường xuyên động tay vào.

Hyun Moo nắm chặt nó, lắc lắc tay như thể đang trộn một ly cocktail. Chiếc đồng hồ như thể sống dậy, vù vù vẩy quẩy đập. Anh ước gì có ai đó cũng lay anh

thế này. Lay như điên như dại. Hyun Moo điên cuồng lắc tay, rồi tự lúc nào anh đắm mạnh lên giường.

Suy nghĩ vô ích.

Anh quăng đồng hồ vào trong tủ. Cách, anh đóng nó lại, cái tủ phát ra tiếng. Lại chỉ còn bóng tối sâu hun hút bao trùm. Hyun Moo nằm như chết một lúc lâu bỗng đột nhiên bật dậy, vội vàng mở tủ ra, lấy chiếc đồng hồ đeo vào cổ tay. Cảm giác nặng nặng khiến anh thấy yên tâm. Hyun Moo lắc cổ tay một chút, rồi mò mẫm trong bóng tối, tìm đường ra nhà kính.

Mùi đất ẩm ướt.

Không khí trong nhà kính âm thấp và âm áp như đêm ở vùng nhiệt đới. Những loài thực vật nhà khí o xy cả ban ngày, đến đêm lại bịt kín lỗ khí và nhất loạt đẩy ra ngoài khí carbonic.

Khí carbonic chúng thải ra hòa cùng hương hoa giấy ngòn ngọt hết như hơi thở của người yêu.

Đi thẳng hai mươi tám bước. Rẽ trái 45 độ rồi bước mười tám bước.

Anh đang chậm rãi bước từng bước tiến lại gần cái ghế thì đột nhiên khựng lại. Mùi xà phòng từ đâu bay đến, ngấm vào chóp mũi anh. Hyun Moo chuyển hướng như một người thợ săn thận trọng, rồi lặng lẽ rẽ bóng tối, lần theo mùi xà phòng.

Cảm thấy bóng một người nào đó, anh bước thêm một bước, mùi xà phòng càng trở nên rõ ràng. Hàng chân mày trên mặt anh nhăn lại.

“Học thì tốt nhưng đừng có quá mức đấy. Chị á? Chị khát nước nên tỉnh dậy một lúc. Ừ, vẫn bình thường cả. Anh ấy là người tốt mà. Ừ. Mẹ cũng tốt với chị.”

Là giọng của cô gái ấy. Cô đang thâm thì với một người nào đó đầy triu mến, thanh âm lơ lửng trong không gian tựa như những phân tử hơi nước.

“Hửm? Đám cưới á? Làm, làm chứ. Bây giờ... anh ấy không được khỏe. Chùng... chùng nào anh ấy khỏe lên rồi sẽ làm.”

Dường như bàng hoàng vì câu hỏi của người ở đầu dây bên kia, giọng nói của cô như người bước hụt chân, loạng choạng mất thăng bằng trong bóng tối.

“Thôi mau đi ngủ đi. Chị sẽ gọi điện thoại nhắc em dậy buổi sáng nên đừng có ngủ chập chờn, ngủ sâu vào đấy. Đắp chăn cho Nan Woo, đừng để nó đạp chăn. Thắp hương muỗi chưa? Được rồi. Ừ. Em cũng ngủ ngon nhé.”

Giọng nói tràn đầy lo lắng và yêu thương ấy nặng nề, mềm xốp như bông gòn. Cùng với tiếng ngắt điện thoại rất khẽ, anh nghe thấy tiếng thoát ra của một hơi thở sâu.

“Đúng là hết con mèo hoang.”

“Ồi!”

Nan Da nén một tiếng hét và đứng bật dậy. Hyun Moo ở gần hơn cô tưởng nên cô đâm loạng choạng. Theo phản xạ anh liền đưa tay ra, giữ lấy vai Nan Da. Cô chơi vơi trong khoảng không rồi túm lấy áo sơ mi của anh. Chuyển động của hai người dừng lại, hết như khoảnh khắc được bắt lấy trong một bức ảnh still¹.

Bờ vai ấy mỏng manh hơn anh nghĩ.

Nơi ngón tay cái của Hyun Moo cảm nhận được mạch đập rất nhanh. Hơi thở hỗn loạn xâm nhập vào giữa cổ áo sơ mi của anh. Hyun Moo chậm rãi thu tay khỏi bờ vai cô, gỡ bàn tay đang nắm lấy áo mình ra. Ngón tay anh chạm và lòng bàn tay cô. Trong chốc lát, nơi giữa hai hàng chân mày anh trũng xuống sâu hơn.

Như một thói quen, Hyun Moo mò mẫm lòng bàn tay của Nan Da. Nơi tiếp nối giữa những ngón tay và lòng bàn tay bình thường luôn mềm mại, thế nhưng của cô lại là lớp da chai sần, thô ráp và cứng đơ. Đốt ngón tay nhô ra, móng tay ngắn và bè bè. Khác hẳn với bàn tay con gái Hyun Moo biết. Bàn tay con gái mà anh biết... là bàn tay mềm yếu tưởng chừng sẽ gãy rời nếu nắm chặt, với những móng tay vừa dài vừa lấp lánh. Cho dù không phải là như vậy, Hyun Moo cũng không hề biết một cô gái nào có bàn tay thế này. Đã thế còn là bàn tay của một cô gái trẻ năm nay mới hai mươi ba tuổi.

“Giật... giật cả mình.”

Nan Da vội vã rút tay lại, lùi về sau trong khi anh vẫn còn đang ngỡ ngàng. Giọng nói của cô, mùi hương cùng xúc cảm giống như một tấm gương vỡ, tất cả đều trái ngược hoàn toàn. Cô gái đánh mất bản thân vì tiền ấy sao lại có mùi hương thanh thuần, giọng nói hào sảng hiên ngang, và bàn tay như vậy?

“Cô là vận động viên cử tạ à?”

“Hả?”

Nan Da ngẩng đầu lên, đến tận bây giờ cô mới được nhìn kỹ khuôn mặt Hyun Moo. Cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy gương mặt anh lúc bỏ kính râm. Ánh sáng phản chiếu từ nhà kính làm đồng tử của Hyun Moo sáng trong đến mức long lanh. Có thật anh không nhìn thấy gì không? Nan Da cố dè xuống cơn kích động muốn vẫy vẫy ngón tay trước mặt Hyun Moo.

“Ý tôi là cô làm gì để sống?”

“Thế còn chú thì sao?”

“Tôi hỏi cô trước cơ mà.”

“Nếu là người lịch sự, đáng ra phải giới thiệu về bản thân trước rồi mới hỏi người khác chứ?”

Không nói vẫn tốt hơn. Cô gái này khiến anh phát bực. Hyun Moo quay lưng, đi về chỗ cái ghế.

Nhìn anh bước đi như dò dẫm trong khoảng không thật đáng lo. Nan Da theo sát sau lưng anh. Trái với sự lo lắng của cô Hyun Moo bước đi dễ dàng trong nhà kính tối mờ, rồi vùi mình vào trong ghế. Có đúng anh thực sự không nhìn thấy gì không? Nan Da nhanh nhẹn ngồi xuống cái ghế đôn được đặt bên cạnh ghế bành của anh.

“Gì đây?”

Hyun Moo đang đưa chân gác lên ghế bồng ngừng lại. Đôi chân vừa chạm vào đầu gối Nan Da của anh liền thu về.

“Tôi đã bảo cô đừng xuất hiện trước mặt tôi rồi mà.”

“Anh nhìn thấy tôi à?”

Ha! Cô ta thật đúng là...

“Lúc tôi còn nói năng tử tế thì mau biến đi.”

“Để tôi đoán thử xem sao nhé?”

Nan Da lờ tịt lời Hyun Moo. Cô ngồi xếp bằng trên ghế đôn, chăm chú nhìn vào gương mặt anh. Anh đang nhắm mắt, trưng ra biểu cảm vô cùng khó ở. Gương mặt anh hốc hác, vẽ nên một cái bóng sâu hoắm, trông như lúc nào cũng có thể bùng nổ. Từ việc Hyun Moo không hề hay biết Nan Da đang ngồi trên chiếc ghế đôn mà đưa chân ra, cô có thể khẳng định anh không nhìn thấy gì phía trước. Hẳn anh thấy khó chịu và bực bối lắm.

Đang quan sát Hyun Moo, cô phát hiện chiếc đồng hồ quen thuộc đang được đeo trên cổ tay gầy guộc của anh. Nan Da nhìn nó, đôi đồng tử dao động mất một lúc.

“Trông anh không giống kiểu người đáng tin cậy như giáo sư hay nhân viên công sở.”

Kịch, Hyun Moo quay người sang bên cạnh, gương mặt rõ ràng muốn nói: “Cô cứ việc sửa đi, tôi ngủ đây.”

“Từ anh cũng không toát ra bầu không khí nghệ thuật như vẽ tranh hay âm nhạc. Về tri thức như điều tra viên hay bình luận viên càng không phải nốt...”

Mỗi lần Nan Da đếm từng ngón tay, chân mày của Hyun Moo lại nhăn thêm một ít.

“Anh chính xác là kiểu từ từ thông thả.”

“Im đi.”

“Không lẽ anh chính là người thuộc tộc Kangaroo² chỉ mới nghe đến đó? Còn không thì là loại thất nghiệp vô công rồi nghề?”

“...”

“Oa, xem ra đúng thật rồi?”

“...”

“Ba mươi tuổi đầu còn thất nghiệp. Cũng phải thôi, đây là thực trạng chung của Đại Hàn Dân Quốc.”

Nan Da nói liên thanh khiến đầu Hyun Moo ong lên.

“Thế loại tài giỏi như cô là gì?”

“Tôi ấy à? Chí ít tôi cũng là người thừa kế việc nhà nông đấy nhé.”

“Người thừa kế việc nhà nông?”

“Tôi đã nhận giải thưởng của Bộ trưởng Bộ Nông nghiệp tại Hội triển lãm phân bón của các quý ngài gia súc đấy.”

Phụt.

Hyun Moo bật cười. Không phải vì anh thật sự buồn cười, mà là không còn lời nào để nói về cô gái này. Lại còn Hội triển lãm phân bón của các quý ngài gia súc nữa.

“Thế sao không đi dọn phân lợn đi, đến đây làm gì?”

“Đúng rồi đấy. Tôi đến đây... làm cái gì vậy nhỉ?”

Giọng nói bỗng chốc trở nên buồn bã của cô khiến Hyun Moo ngưng lại nụ cười.

“Cô thấy chuyện quay về dọn phân lợn thế nào?”

“Tôi muốn thế lắm. Thật đấy.”

Nan Da quay đầu lại, đưa mắt kiếm tìm trên bầu trời. Bầu trời tối đen như mực, không có lấy một ngôi sao. Cô muốn quay về lắm, nhưng giờ đây cô đã lạc đường mất rồi.

“Anh biết không, thần chết Thanatos và thần giấc ngủ Hypnos là anh em sinh đôi với nhau đấy.”

“... ”

“Cái chết... chẳng qua cũng giống như một giấc ngủ dài bất tận thôi, không phải sao?”

“... ”

“Liệu nó có bình yên giống như một giấc ngủ sâu không nhỉ?”

Hyun Moo quay đầu về hướng Nan Da đang ở nơi nào đó trong khoảng không đen đặc.

“Sẽ không còn đau khổ gì nữa chứ?”

Khoảnh khắc cảm nhận có hơi thở ấm áp chạm vào mu bàn tay mình, Hyun Moo vội vã rút tay lại như giật mình nhưng ngón tay bè bè đầy vết chai sần kia đã thận trọng vuốt ve vết sẹo ở cổ tay anh.

“Bố tôi từng tham gia phong trào lao động. Ngày ấy, bố mẹ tôi là đồng chí với nhau. Hồi học năm ba đại học, họ gặp nhau ở phong trào lao động rồi yêu nhau. Sau đó, bố tôi bị bắt, bị tra tấn rất dã man. Nghe bảo ông không chịu nổi đòn tra tấn nên đã khai ra tên của các đồng chí. Lúc đó bố mới bằng tuổi tôi bây giờ. Chao ôi, ông đã sợ hãi đến mức nào chứ? Bố tôi bị giải đến quân đội, suýt nữa thì chết. Kể từ đó... ông phải sống với cái danh kẻ phản bội suốt cả đời. Ông không thể cười, không thể hạnh phúc trước mặt người khác.”

Hyun Moo không còn nghĩ đến việc nổi giận hỏi cô sao lại tự tiện chạm vào người anh, chỉ thần thờ lắng nghe Nan Da kể.

“Mọi người đã lợi dụng bố tôi. Những kẻ xưa kia là đồng chí đã lợi dụng cái danh kẻ phản bội của bố tôi. Họ mượn tiền rồi không trả, đã thế còn yêu cầu giấy bảo lãnh nợ vô lý. Bố tôi bố tôi không thể từ chối những người đó. Bởi vì... ông là kẻ phản bội. Ông bảo, lỗi tại ông mà bọn họ phải sống cuộc đời khổ sở. Ông bảo bọn họ không còn cách nào khác. Mỗi lần bọn họ đến rồi đi, lúc nào mẹ cũng khóc, còn bố thì uống rượu. Ông bảo lúc còn trẻ bọn họ đã vô cùng

dũng cảm, vô cùng hiên ngang, thế nhưng trong mắt tôi chẳng thấy gì ngoài một đám lửa đảo hèn hạ.”

Giọng nói của cô bình thản mà cũng thật buồn, chìm lắng trong không gian nhà kính.

“Suốt cuộc đời bố tôi phải trải qua chứng rối loạn hoảng sợ, rồi khổ sở vật vã vì mất ngủ. Ông không thể lái xe. Ở nhà, ông không đi đến nơi nào ngoài tầm mắt mẹ tôi. Tính từ nhà tôi, ông không thể đi quá hai, à không, có khi chỉ một kilomet. Ấy thế mà thi thể của ông lại được phát hiện ở hồ chứa nước cách nhà tận hai trăm cây số. Mọi người đều bảo đó là tai nạn xe, nhưng tôi không tin. Bố tôi đã tự kết thúc cuộc đời mình. Không biết ông đã đi đến chốn xa xôi ấy với tâm trạng như thế nào? Đi đến một nơi xa như thế, ông đã sợ hãi đến mức nào chứ?”

Giọng cô đứt quãng, chùng như đang cố hết sức để không khóc.

“Lúc nào tôi cũng tự trách mình. Tại sao tôi không thể cứu bố? Tại sao tôi không hiểu cho nỗi đau của ông? Tại sao tôi không hề hay biết ông đã khổ sở đến mức phải đi đến một nơi xa như thế... Tôi lúc nào cũng oán hận ông. Tại sao ông không thể mạnh mẽ hơn một chút? Tại sao ông không thể nói rằng mình muốn trợ lý mà sống? Tại sao ông lại buông bàn tay chúng tôi ra?”

“ ... ”

“Điều tôi có thể làm bây giờ chỉ là... cầu nguyện cho ông ra đi thật thanh thản, tựa như một giấc ngủ dài. Mong rằng ở nơi đó ông có thể thoải mái đi du lịch theo ý mình. Mong rằng ông được tự do, ở nơi nào đó xa thật xa.”

Giữa Hyun Moo và Nan Da chỉ còn sự im lặng sâu thẳm bao trùm.

“Cái đồng hồ hợp với anh lắm.”

“ ... ”

“Tôi cho anh mượn đây.”

Tiếng bước chân cô xa dần. Hyun Moo mân mê cổ tay vẫn còn vương lại hơi ấm xa lạ ấy.

Anh thấy hỗn loạn.

Trái tim anh đập dữ dội, giống như chiếc đồng hồ bị lắc thật mạnh.

Làn da non mềm và yếu ớt ôm lấy gáy.

Nhịp đập thành thịch của trái tim khẽ chạm vào lồng ngực.

Mùi phấn thơm thơm ngập tràn nơi đầu mũi.

Hyun Moo ôm chặt lấy sự tồn tại mềm yếu và trong sáng đang vòng tay ôm lấy anh. Mùi hương thoang thoảng ngọt ngào cùng hơi ấm ngấm sâu vào lồng ngực. Mái tóc mềm mượt như lông gà con, đôi môi cắt tiếng bi bô bi bô. Hyun Moo bật cười. Giây phút anh nghĩ tiếng cười của mình vang vọng thật lớn như đang ở trong một hang động, sự tồn tại truyền hơi ấm đến lồng ngực anh đột nhiên biến mất.

Hyun Moo hoang mang nhìn xuống cánh tay mình. Luồng khí lạnh đến rùng mình nhanh chóng thấm vào lồng ngực đã đánh mất hơi ấm. Trên cánh tay anh, da gà bé như những hạt kê nổi lên. Hyun Moo đang xoa xoa cánh tay nổi sần sùi những đốm da gà thì tiếng cười như những giọt nước của đứa bé ở nơi nào đó vọng đến tai anh.

Nơi đây là chôn nào?

Tới lúc đó, Hyun Moo mới sực định thần lại, nhìn một vòng xung quanh. Những cột trụ khổng lồ xếp thành hàng, kéo dài vô tận giữa dãy hành lang không có điểm kết thúc. Giữa những cột trụ ấy, gió cát thổi qua trông như những bức màn che cũ đang phấp phới.

Anh lại nghe thấy tiếng cười trong treo ấy vang lên. Ở cuối dãy hành lang xa mờ, tiếng cười như mang cơn gào đến nơi đây.

Hyun Moo dò dẫm bước đi nhưng đi, đi mãi vẫn không thấy được điểm cuối của dãy hành lang dài dằng dặc, chỉ có tiếng cười vang vọng như mờ như tỏ vang lên thật trống rỗng. Lòng anh thấp thỏm bất an, sợ rằng mình sẽ để vượt mất nó.

Mình đang ở đâu đây?

Phía cuối dãy hành lang tựa hồ sẽ tiếp nối mãi mãi, anh lơ mơ trông thấy cái gì đó. Hyun Moo bắt đầu chạy. Bóng hình mờ ảo dần hiện rõ ra. Anh trông thấy sợi tóc màu hạt dẻ bay bay trong gió. Gót chân đang chập chững bước đi mới đáng yêu làm sao. Hyun Moo nở nụ cười. Vết chàm giống chiếc lá phong màu xanh trên cái mông tròn tròn phúng phính kia thật dễ thương.

Đứa nhóc này.

Giây phút anh toan nắm lấy khuỷu tay mũm mĩm bị hõm ở giữa, một cái bóng âm u bất chợt đổ xuống từ trên đầu anh.

Kéc.

Âm thanh sắc bén đi cùng đôi cánh khổng lồ quất lên tạo thành một cơn gió cát. Trông thấy cặp móng vuốt màu vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời, Hyun Moo thở hổn hển. Theo bản năng, anh đưa mắt tìm đứa bé. Ngay lúc anh định ôm lấy cơ thể đang bước đi chập chững kia, móng vuốt của con ác quỷ đã nhanh hơn một bước. Nó hung dữ dùng bộ móng vuốt được những cái vảy vàng khè bao phủ cào vào đôi mắt anh rồi bỏ đi. Con đau khủng khiếp hòa cùng bóng đen hoàn toàn ập đến.

Tiếng khóc thét của đứa bé.

Trong nỗi sợ hãi khôn cùng rằng cái mỏ và móng vuốt sắc bén của con ác quỷ sẽ cắm phập vào làn da đứa bé, Hyun Moo quơ quào cánh tay một cách dữ dội. Anh hét lên một tiếng.

Không được!

Kéc.

Tiếng đập cánh của con ác quỷ xa dần. Tiếng khóc của đứa bé cũng biến mất. Hyun Moo ôm lấy gương mặt trong cơn đau bị mổ vào tròng mắt. Có cái gì đó bầy nhầy và nhớp nháp chảy xuống.

“Không được?”

Hyun Moo mở choàng mắt vì tiếng hét của chính mình. Xung quanh vẫn tối om như vậy. Anh chậm rãi đưa tay lên, chạm phải giọt nước ươn ướt nơi vành mắt.

Là ác mộng ư?

Cơ thể ướt đầm của anh run lên bần bật. Cái lạnh ngấm vào tận xương khiến anh phải cuộn tròn vào trong chăn. Anh nhắm mắt lại, cảm nhận được cơn đau sâu thẳm trong tròng mắt. Cứ như thể thật sự có móng vuốt sắc nhọn đã cào cấu nơi đó rồi bỏ đi vậy.

Bàn tay khê run lên, anh lần mò tìm điện thoại di động rồi nhấn số 116. 9 giờ 20 phút sáng. Lần cuối anh kiểm tra đồng hồ là 6 giờ 30 phút. Vậy là gần ba tiếng đã trôi qua.

Muốn rũ sạch cái bóng của cơn ác mộng, sau một hồi trần trọc Hyun Moo ngồi phất dậy. Từ giường đến góc phòng đối diện là mười bốn bước, anh lão đảo đi vào phòng thay đồ, cởi cái áo ướt ra quăng đi. Đoạn anh lôi quần đùi trong tủ ra, qua quít xỏ vào chân rồi chui đầu vào áo thun. “Chết tiệt,” anh lầm bầm chửi thề trong miệng. Phần tay áo siết chặt vào đầu anh. Anh cởi áo ra, ném thật mạnh xuống sàn, rồi dò dẫm nắm lấy tay vịn, đi về hướng nhà tắm.

Đứng trong buồng tắm, dù cho dòng nước nóng đã bao lấy cơ thể, cái lạnh vẫn ngấm sâu như cũ.

Dòng nước ấm nóng chảy xuống gáy khiến anh nhớ đến hơi ấm trong giấc mơ. Người anh lại run lấy bầy. Cảm giác làn da ấm áp chạm vào gáy anh vẫn còn sống động rõ nét. Cả tiếng khóc bên tai anh cũng thế.

“Mới sáng ra trời đã hầm hập rồi. Sắp có mưa hay sao ấy nhỉ?”

Những đám mây đen lững lờ kéo đến. Di Jung Rye liếc mắt lên bầu trời âm u, tay xịt thứ chất lỏng lau kính màu xanh lá lên trên mặt bàn và lau cho đến khi phát ra tiếng kin kít. Đang lom lom nhìn xem còn vết bẩn nào không thì di nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc. Hyun Moo nắm lấy tay vịn, chậm rãi bước xuống cầu thang. Hẳn là anh vừa cạo râu. Cái cằm sạch sẽ hôm nay trông càng hốc hác và sắc nhọn.

Di Jung Rye đặt giẻ lau xuống, nhẹ thở một hơi dài. Vào một ngày như hôm nay, chỉ ở yên không thôi, mồ hôi mẹ mồ hôi con đã thi nhau chảy xuống, vậy mà Hyun Moo còn khoác một cái áo len dày cộp. Khói u ấy chắc đã làm người anh hồng chỗ nào rồi, xem ra không thể điều hòa thân nhiệt như bình thường được nữa. Căn bệnh quái ác đang từ từ gặm nhấm cơ thể Hyun Moo.

“Cậu dậy rồi ạ? Trời hôm nay hơi lạnh, để tôi làm cái gì nóng nóng cho cậu nhé?”

“Trời... hơi lạnh ạ?”

“Đúng thế. Chắc tôi cũng phải mặc áo dài tay vào thôi.”

Di Jung Rye dùng mu bàn tay lau đi những giọt mồ hôi đang chảy trên trán, hồ hởi gật đầu thật mạnh. Dù chỉ là che mắt tự lừa mình, di cũng muốn mang đến cho cậu sự an ủi ít nhiều.

“Tôi nấu súp khoai tây bỏ nhiều hành tây cho cậu nhé? Khoai tây mùa hè mềm ngon lắm đấy.”

“Dạ...”

Hyun Moo lơ đãng đáp lời di, đoạn anh quay đầu về hướng phòng ngủ của phu nhân Victory. Nhà cửa hôm nay mới yên tĩnh làm sao. Anh cũng không nghe thấy tiếng Nan Da. Bình thường cô vẫn hay lảng vảng xung quanh khiến anh phải bận lòng cơ mà.

“Cả nhà đi đâu hết rồi ạ?”

“Đi bệnh viện cả rồi.”

“Bệnh viện ấy ạ?”

“Nghe bảo hôm nay là ngày đó đấy.”

“Ngày đó...?”

Hyun Moo đang thờ thẩn bước về hướng nhà kính lập tức quay đầu về phía dì Jung Rye.

Là... ngày đó.

“Dì ơi, dì gọi tài xế Kim giúp cháu với.”

“Ông ấy đến đón mẹ cháu đi rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Chết tiệt. Vậy dì gọi taxi giúp cháu đi ạ.”

Dì Jung Rye nhắc ông nghe lên, đôi mắt bà dõi theo Hyun Moo. Dáng vẻ vò đầu bứt tóc, đi đi lại lại trong phòng khách với vẻ bồn chồn này của anh thật lạ lẫm. Một Hyun Moo lúc nào cũng trầm tĩnh đi đâu mất rồi? Lần đầu tiên phát bệnh, anh điềm nhiên như không. Cả lần bệnh tái phát, anh cũng không thể hiện gì ra ngoài, giữ nguyên vẻ tĩnh lặng hết như một người đã chết. Thế nhưng Hyun Moo hôm nay trông như thể mới thức dậy khỏi một giấc ngủ dài. Mặc dù anh đang vô cùng tức giận, không hiểu sao nhìn dáng vẻ đó dì Jung Rye lại thấy yên tâm một cách kỳ lạ.

“Phòng thụ tinh nhân tạo ở hướng này ạ.”

Phòng thụ tinh nhân tạo.

Cô y tá nói vậy, nhưng trước cửa phòng chẳng có cái bảng hiệu nào cả. Nan Da thay áo choàng của bệnh viện rồi bước vào. Bên trong căn phòng sạch sẽ và tao nhã, tiếng piano vang lên hòa quyện với một bầu không khí bí ẩn.

Sao nhất định phải là Bach chứ?

Nan Da cắn môi. Cô có cảm giác đến cả Bach cũng trở thành kẻ đồng phạm bí mật với mình.

Lúc Nan Da còn nhỏ, chín giờ tối là đến giờ đi ngủ. Hết thay đồ ngủ rồi nằm xuống, mẹ sẽ cho cô nghe khúc biến tấu Goldberg. Mẹ rất thích khúc biến tấu đó do nghệ sĩ piano ả dật Glenn Gould³ chơi. Mẹ cô vừa nghe đĩa nhạc cuối cùng của ông ấy vừa cười, nói với cô: “Nan Da à, ở chỗ này, con có nghe thấy tiếng vo ve nho nhỏ lúc Glenn Gould chơi không?” Trong lúc nghe Bach, mẹ cô rủ rỉ kể về những công việc trong ngày, tựa như một bài hát ru. Chỉ là những chuyện vặt vãnh như tiếng cục ta cục tác ngoài kia là gì thế nhỉ, gà đẻ trứng hay

sao ấy, vườn có nhiều rệp quá, phải bắt bọ rùa thả ra thôi, thật may vì có Nan Da giúp mẹ. Những câu chuyện quá đỗi nhỏ nhặt nên cô không thể ngờ đến niềm hạnh phúc nó mang lại.

Tiếng piano tuôn chảy như ngấm vào trong luồng ánh sáng yếu ớt. Nan Da lắng tai nghe bản nhạc một lúc, rồi cô lại bước đi. Đột nhiên bờ vai cô đông cứng.

Park Hyun Moo - Yoon Nan Da

Bảng viết tên Nan Da và Hyun Moo song song với nhau được treo ở thành giường.

“Cô nằm chờ một chút nhé.”

Y tá mặc áo choàng màu hồng bước vào, lật ga trải giường và chặn mền có dính logo của bệnh viện lên.

“Cô đừng căng thẳng. Viện trưởng sẽ vào ngay.”

Nan Da lưỡng lự. Cô không thể nhấc chân tiến lại gần cái giường. Y tá nở một nụ cười nhẹ với cô như muốn bảo cô cứ yên tâm, đoạn cô ta đi ra khỏi phòng. Bị bỏ lại một mình, Nan Da đi lòng vòng trong căn phòng.

Đứa bé... sẽ được tạo ra ở nơi này.

Nan Da giật nảy mình vì tiếng thở hổn hển của ai đó.

Ngay lập tức, cô nhận ra đó là tiếng thở của chính mình. Cô nắm chặt tay, bước thêm một bước về phía giường.

Park Hun Moo. Yoon Nan Da.

Tên của hai người như xoáy nước cuộn vào nhau một cách chóng mặt. Nan Da lắc lắc đầu.

“Còn bảo trông nó như cái thằng không đáng tin cơ. Chậc.”

Phu nhân Victory ngồi trong phòng chờ dành cho người giám hộ, lật soàn soạt mấy trang giấy bóng loáng của cuốn tạp chí. Nghe thấy tiếng tặc lưỡi, bà quay đầu lại. Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi lăm tuổi đang ngồi cùng với một phụ nữ đứng tuổi không rõ là mẹ ruột hay mẹ vợ của anh ta. Anh ta lằn sờ ngực với vẻ bồn chồn, rồi ra khỏi phòng chờ để kiểm tra bao thuốc lá rỗng. Người phụ nữ lại tặc lưỡi, vẻ như không hài lòng.

“Nghĩ đến những điều con dâu nói từ trước đến nay... Dẫu sao nó cũng là chồng, chẳng nói được gì, đành nhịn thôi.”

Dường như cảm nhận được ánh mắt của phu nhân Victory, người phụ nữ vượt ngược những sợi tóc muối tiêu xổ ra từ mái đầu xoắn, rồi lẩm bầm như thể đang nói một mình.

“Con bé là con gái bà à? Cô con dâu mới này ấy, trông còn trẻ nhỉ.”

Phu nhân Victory gấp quyển tạp chí lại làm nó phát ra một tiếng bộp. Bà ngó lơ ánh mắt của người phụ nữ.

“Thế giới đạo này tốt thật đấy... Có khi còn sinh đôi được ấy chứ... Được thì phải làm trong một lần luôn...”

Mặc cho phu nhân Victory đã bày ra cử chỉ khước từ cuộc hội thoại rất rõ ràng, người phụ nữ chậm hiểu vẫn chậm rãi nói tiếp. Chắc người phụ nữ này không có ý nói chuyện với bà, và bà cũng không rảnh rỗi đi nghe người khác kể lể, giải bày tâm sự. Lời than phiền của bà ta giống một kiểu tự an ủi bản thân hơn.

Phu nhân Victory khoanh tay thật chặt, ánh mắt bồn chồn nhìn ra cửa sổ. Những hạt mưa đang bay đến, đập bộp bộp bên ngoài. Cổ họng bà khô khốc trái ngược với bầu không khí ẩm ướt hiện tại. Hay là uống một tách trà? Bà nắm lấy túi xách, toan đứng dậy thì cánh cửa phòng chờ bỗng mở toang. Cô y tá thở hổn hển bước vào.

“Cô Yoon Nan Da biến mất rồi ạ.”

“Gì cơ?”

“Viện... viện trưởng vừa vào thì thấy...”

Phu nhân Victory đẩy y tá sang một bên, bắt đầu chạy dọc hành lang. Đầu bà đau như búa bổ, hai đầu gối run lập cập.

“Quần áo vẫn còn ở đây mà.”

Trong phòng thay đồ cạnh phòng thụ tinh nhân tạo, quần jeans và áo sơ mi của Nan Da vẫn gọn gàng ngay ngắn. Điện thoại di động cũ màu bạc bị tróc sơn ở góc được đặt trong túi sau quần jeans. Móc điện thoại không phải cỏ bốn lá mà là một chùm cỏ ba lá được ép nhựa đang lắc lư ở góc.

“Rốt cuộc viện trưởng Jang đã làm gì vậy hả?”

Phu nhân Victory gào tướng lên nhưng viện trưởng Jang chỉ cho tay vào túi áo blouse, nhún vai.

“Bình tĩnh đi. Hẳn là con bé sợ rồi. Con dâu bà vẫn còn trẻ mà.”

“Ai là con dâu tôi hả!”

Phịch. Phu nhân Victory ngồi bịch xuống ghế của phòng thay đồ. Viện trưởng Jang cắn môi, nhìn bà với vẻ khó xử. Đứng trên lập trường của bạn mình hay lập trường của cô bé Nan Da đó đều thật khó khăn. Viện trưởng Jang thấy rối trí, không biết phải mang đến sự thoải mái cho ai, phải thấu hiểu cho ai. Hai bên đều có nỗi khổ như nhau cả.

Reng. Reng.

“Bắt máy đi, điện thoại kêu kia.”

Mặc cho tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, phu nhân Victory dường như không hề nghe thấy. Mãi đến khi nghe viện trưởng Jang lên tiếng, bà mới giật nảy mình, vội vàng nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Sao? Chuyện gì?”

Phu nhân Victory day day huyết thái dương, rồi đứng phắt dậy.

“Cái thằng này, sao bỗng dưng mà lại thay đổi từ cô A Da Da chỉ biết đến tiền sang cô gái đáng thương hả? Theo mẹ thấy dù con bé có đến nhà mình hay không, mà mới là thằng đáng thương hơn ấy.”

Dù đã dứt khoát ngắt điện thoại, phu nhân Victory vẫn không thể nén được cơn giận. Đôi vai bà run lên bần bật.

“Làm sao?”

“Hyun Moo bảo con bé tội nghiệp lắm, bảo tôi đừng làm con bé sợ.”

“...”

“Viện trưởng Jang, có vẻ như tôi chọn nhầm người mất rồi.”

“Bà nói cái gì thế?”

“Tôi không thể thắng nỗi ánh mắt ấy.”

“Ánh mắt nào cơ?”

“Ánh mắt lo lắng thật lòng ấy.”

Nhớ đến gương mặt nhỏ bé lắm chằm tà nhang đáng yêu cùng những ngón chân run rẩy trên ghế khám bệnh, viện trưởng Jang thở dài.

“Thưa... thưa viện trưởng. Hình như đã tìm thấy cô ấy rồi ạ.”

Y tá mở toang cánh cửa phòng thay đồ. Cô ta thở hồng hộc, lấy tay quạt lấy quạt để.

“Ở đâu?”

“Nhà vệ sinh tầng bảy...”

Phu nhân Victory không cả nghĩ đến việc đi thang máy, chạy thẳng lên tầng bảy. Tầng bảy, nơi có phòng nghiên cứu vô sinh thật yên tĩnh và lạnh lẽo. Vừa bước vào nhà vệ sinh phía sau thang máy, bà liền trông thấy giữa những cánh cửa mở hé cỡ một gang tay, có một cánh cửa đóng chặt ở cuối dãy.

Phu nhân Victory chậm rãi bước đến gần cánh cửa đóng chặt. Tiếng gót giày va vào nền gạch vọng lên thật lớn trong nhà vệ sinh.

“Nan Da, cháu ở trong đó à?”

Khác hẳn với khí thế chạy hết bảy tầng lầu vừa nãy, phu nhân Victory lặng lẽ nhìn cánh cửa đóng chặt.

“Người đang ở trong đó, nếu cháu đúng là Nan Da thì trả lời đi. Ta không muốn nói chuyện với người lạ đâu.”

“Dạ...”

Phía bên kia cánh cửa, một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên. Đến lúc ấy, phu nhân Victory mới thở phào một hơi, bà dựa người vào bồn rửa mặt. Cả Nan Da và phu nhân Victory đều không nói gì. Mưa bắt đầu rơi như trút nước bên ngoài cánh cửa sổ để mở. Đâu đó trên bầu trời, sấm chớp rền rĩ âm vang, giống hết hôm đầu tiên bà gặp Nan Da.

“Cháu xin lỗi.”

Giọng nói khàn khàn, nghe đọng chút nước trong đó. Phu nhân Victory bỗng thấy thèm một chút thuốc. Bà nhắm mắt.

Viện trưởng Jang vỗ nhẹ lên cánh tay bạn rồi rời khỏi nhà vệ sinh. Đang bước về phía thang máy, bà đột ngột dừng lại khi nhắc thấy một phụ nữ trung niên vừa ra khỏi thang máy đang níu chặt lấy cánh tay của một người đàn ông trẻ cao lớn, hai người cùng nhau bước đi. Người đàn ông đeo kính râm dường như không nhìn thấy gì phía trước, bước chân anh không dứt khoát mà đầy vẻ bất an. Giữa mùa hè lại mặc một cái áo len chui đầu dày cộp, anh dăm dăm nhìn vào khoảng không, chầm chậm bước. gương mặt này trông rất quen, bà đã từng thấy ở đâu rồi thì phải. Đường cằm thanh thoát cùng chóp mũi thẳng này mới quen thuộc làm sao, đến cả khoe môi cắn chặt với vẻ cổ chấp cũng thế.

Park Hyun Moo?

Viện trưởng Jang định dừng lại gọi người đàn ông ấy, song cuối cùng lại thôi, bà nhấn nút thang máy, bất giác thở ra một hơi thật dài. Sống không chừng lại là một chuyện còn khó khăn hơn nhiều lần. Chính vì thế, sự sống mới càng trở nên ý nghĩa.

“Cháu, cháu thấy sợ.”

Hyun Moo dừng bước trước cửa nhà vệ sinh. Giọng Nan Da lọt vào đôi tai nhạy cảm của anh.

“Phải. Đương nhiên phải sợ rồi.”

Anh cũng nghe thấy giọng nói trầm thấp của mẹ mình. Khác với sự cứng rắn thường ngày, giọng nói của bà lại mang vẻ già nua và trống rỗng.

“Một năm.”

“...”

“Ta chỉ sống với bố Hyun Moo được đúng một năm. Xuân, hạ, thu, đông... Bốn mùa sống cùng nhau. Ông ấy là một người rất lương thiện, người đã chấp nhận và yêu thương một kẻ luôn ra vẻ ta đây, đã thế còn không coi ai ra gì như ta. Ông ấy bảo không sao cả, ta là công chúa mà.”

Đang trong cơn nức nở mà Nan Da cũng phải bật cười. Hyun Moo cũng phì cười.

“Ta sợ lắm. Chỉ còn lại một thân một mình, ta dường như không thể sống tiếp được. Ta đã nghĩ hay là chết đi. Thế nhưng trong cơ thể ta lúc ấy, Hyun Moo đang thành hình. Ta ôm cái bụng cứ một lớn dần lên, khóc lóc suốt cả ngày. Bụng càng to ra ta lại càng sợ. Sợ đến phát điên.”

“Bác... làm cách nào để vượt qua ạ?”

“Nhờ bố thằng bé đấy. Và cả Hyun Moo của chúng ta nữa.”

“Dẫu chỉ sống với nhau có một năm, nhưng đối với ta, đó là quãng thời gian hạnh phúc dài tựa ba mươi năm. Quãng thời gian ở cùng nhau ấy đã giúp ta vượt qua. Xuân đến, bọn ta cùng nhau đón xuân, hè đến lại cùng nhau chào hè... Ta đã vượt qua như thế đấy. Và nhờ cả Hyun Moo của chúng ta nữa. Sống hóa ra lại là chuyện đáng sợ đến thế, nhưng khi Hyun Moo ra đời, ta chẳng còn sợ điều gì nữa. Hyun Moo cười một cái là ta thấy như mình trở thành người bất tử. Con cái chính là thế đấy khiến ta muốn sống, khiến ta trở nên tham lam, khiến ta cố chấp.”

“Anh Hyun Moo... cũng thế ạ?”

“Không biết nữa. Có khi đàn ông lại khác với phụ nữ.”

“Giá được vậy thì tốt. Giá anh Hyun Moo cũng muốn sống, muốn tham lam, muốn cố chấp. Cho dù đứa bé không phải con của người anh ấy yêu sinh ra đi nữa.”

Hyun Moo dựa lưng vào tường, yên lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người. Anh không cảm nhận thấy hơi người. Dì Jung Rye nước mắt đầm đìa đứng bên cạnh hình như đã bỏ đi đâu đó rồi thì phải.

“Bác gái...”

“Ừ.”

“Lỡ như... lỡ như anh Hyun Moo ra đi trước... thì bác... bác phải yêu thương đứa bé nhiều thật nhiều nhé. Cho cả phần của anh Hyun Moo nữa.”

“Cháu không phải lo chuyện đấy.”

Phu nhân Victory vội vàng quệt mắt, lạnh lùng đáp lời.

“Bác hứa với cháu đi. Tuyệt đối không được để đứa bé thấy cô đơn. Tuyệt đối không được để nó nghĩ mình chỉ có một mình...”

“Thật đúng là. Dặn dò gì mà lắm thế? Nhanh mở cửa ra đi.”

“Bác gái, bác nhất định phải sống thật lâu nhé.”

Phu nhân Victory hấp tấp kéo cuộn giấy vệ sinh về phía mình. Bà vùi mặt vào đó, hỉ mũi một cái. Bà không thể dừng được dòng nước mắt hiếm khi mới tuôn trào. Mình thật đáng thương làm sao, dù con mình có chết trước chẳng nữa, mình cũng phải sống. Sống thật lâu.

“Thế nên bác đừng hút thuốc nữa.”

“Cái gì cơ?”

“Bác hứa với cháu đi. Không được hút thuốc nữa.”

“Ta biết rồi. Mở cửa ra đi.”

“Bác phải thề trước anh Hyun Moo và tên của đứa bé cơ.”

“Đứa bé còn chưa ra đời mà!”

“Trước sau gì chẳng ra ạ.”

“Rồi rồi. Ta biết rồi. Cứ vậy đi.”

Đến bất lực với Nan Da, phu nhân Victory đành khịt mũi.

Cạch.

Nan Da mở cửa. Gương mặt mếu máo lộ ra. Cả cô và phu nhân Victory chẳng nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm gương mặt người đối diện.

“Đáng ra... ta không nên chọn cháu mới phải.”

Phu nhân Victory dăm dăm nhìn Nan Da. Vì sống mũi đỏ au mà mấy nốt tàn nhang của cô trông như phỏng thêm. Bà thốt ra một câu nghe như tiếng thở dài.

Hyun Moo lần mò theo bức tường đi về hướng thang máy. Giọt nước mắt to và nóng hổi tuôn xuống dưới chiếc kính râm. Anh chẳng còn chút sức lực nào để ngăn cản hai người phụ nữ.

“Sao con cứ thế mà đi vậy?”

Chẳng rõ đây là bữa trưa muộn hay bữa tối sớm, bàn tay Hyun Moo đang cầm thìa khựng lại giữa không trung, nước cháo loãng ròn rột chảy xuống.

“Con bảo tuyệt đối không được cơ mà?”

Hyun Moo không đáp lời mẹ. Anh lặng yên múc cháo, chậm rãi nuốt xuống, rồi nghe có tiếng bước chân vội vã leo lên cầu thang hòa vào tiếng mẹ. Tiếng bước chân nhẹ hơn bước chân của dì Jung Rye. Xem chừng là Nan Da rồi.

“Park Hyun Moo, con có đang nghe mẹ nói không đấy?”

“Chẳng phải mẹ bảo có chết cũng phải gieo giống lại rồi hẵng chết hay sao?”

“Chỉ thế thôi à?”

Dường như không muốn đáp lời mẹ, Hyun Moo đặt thìa xuống rồi xoay xoay cái mâm. Phu nhân Victory trừng mắt nhìn anh, gương mặt cau lại. Hyun Moo luôn kiên quyết nói không với chuyện đưa bé, đã đến tận bệnh viện song lại cứ thế đi về. Bà tò mò muốn biết lý do khiến anh làm vậy.

“Đừng có nghĩ như thế này là xong.”

“...”

“Con không thể gỡ cái kính râm đó ra à?”

Không thể hút thuốc nên phu nhân Victory dăm bút rút chân tay. Bà đứng ngồi không yên, đến độ nổi quạu vô lý cả với cái kính râm của Hyun Moo.

“Con sẽ làm tất cả theo ý mẹ.”

Phu nhân Victory đang lơ đãng vuốt vuốt mái tóc, liền trợn mắt nhìn đôi môi của Hyun Moo.

“Cái gì cơ? Theo ý mẹ?”

“Vâng. Con sẽ tiếp nhận điều trị theo ý mẹ.”

Phu nhân Victory tròn mắt nhìn Hyun Moo nở một nụ cười nhẹ. Bà dồn sức vào cái cằm đang run lên bần bật.

Cái thằng xấu xa! Mà, mà phải muốn sống chứ, cái thằng này!

“Thế còn điều con muốn?”

“... ”

“Con muốn cái gì?”

Hyun Moo không trả lời. Thay vào đó, anh lắng tai nghe tiếng bước chân thận trọng trên tầng hai. Điều anh muốn... là một cái chết yên ổn. Thế nhưng, vì anh là con trai của ai đó, anh đã quyết tâm tiếp nhận việc điều trị chẳng khác nào địa ngục ấy thêm một lần nữa. Nó chỉ có thể kéo dài thời gian sống của anh thêm được vài tháng, không, có khi chỉ vài ngày không biết chừng.

Anh muốn giảm bớt cảm giác dằn vặt của mẹ, người cho rằng mình không thể làm được gì cho đứa con trai của bà. Dầu cuối cùng có là một cái chết đầy đau đớn đang chờ, Hyun Moo vẫn quyết định sẽ làm theo mọi điều bà muốn.

“Vậy ý con là con không muốn điều gì à? Theo như ý mẹ muốn, làm theo những gì mẹ bắt ép là xong nghĩa vụ của con rồi đấy à?”

“Con xin lỗi.”

“Vì cái gì? Vì con chết trước mẹ à?”

Trước những câu hỏi dồn dập của phu nhân Victory, Hyun Moo không đáp, chỉ quay đầu về phía bầu trời hoàng hôn sẫm màu. Bà cũng ngược nhìn lên bầu trời anh đang nhìn. Có lẽ vì vừa trải qua một cơn mưa lớn, hoàng hôn hôm nay bỗng đẹp đến nao lòng.

Điều phu nhân Victory muốn chính là Hyun Moo phải được nhìn thấy bầu trời đẹp để kia lần nữa. Sau này vẫn tiếp tục nhìn thấy. Lâu thật lâu về sau.

“Ăn thêm đi? Phải có sức thì mới tiếp nhận điều trị được. Con có muốn ăn gì không?”

Phu nhân Victory xốc lại tinh thần, bà múc cháo đưa đến bên miệng Hyun Moo. Chỉ nội việc anh bảo sẽ tiếp nhận điều trị thôi đã khiến tâm trí bà trôi dạt đến tận nơi nào rồi.

“Để con tự ăn.”

Dường như anh đã thật sự thay đổi suy nghĩ, quyết định trở lại làm đứa con ngoan của bà. Hyun Moo đón lấy cái thìa, chẳng phản đối tiếng nào, từng thìa cháo cứ thế đi vào cổ họng.

Trong nhà kính tràn ngập ánh hoàng hôn, chỉ còn tiếng thìa gõ lạnh canh lặng lẽ vang lên.

Ghi chú:

1. Ảnh chụp một khoảnh khắc của chuyên động.
2. Những người sống phụ thuộc vào bố mẹ mặc dù đã tốt nghiệp đại học, họ trì hoãn tìm việc và kết hôn.
3. Nghệ sĩ dương cầm người Canada, cũng là một trong những nghệ sĩ piano cổ điển nổi tiếng nhất từ thế kỉ XX cho đến nay.